

‘Cultuur educatie.... Ow wat leuk. Wat doe je dan ?’

De eerste vraag die ik krijg als ik vertel dat ik een eigen bedrijf heb, is wat ik doe. Het beste antwoord daarop moet kort zijn, vind ik. Duidelijk, helder en prikkelend. ‘Mijn bedrijf werkt met cultuureducatie.’ Vaak krijg ik de ?-blik. In het Duits hebben ze er een mooi gezegde voor ‘Er guckt wie ein Auto’. Twee ogen die je aan kijken als een stel koplampen. Blanco.

Om het dan iets concreter te maken vertel ik dat ik werk met creativiteit en de ontwikkeling daarvan. Heel beleeft zie ik mensen dan zoeken in hun database.... ‘wat kan ik me daarbij voorstellen....’

Vaak kom ik niet verder dan de producten die ik heb ontwikkeld; de leskist handvaardigheid , projecten in het onderwijs, aanbod voor particulieren rond materiaalonderzoek. Als ik dan vertel wat materiaalonderzoek is en wat dat doet met het zelfvertrouwen van kinderen, dan gaat er soms een ander lampje branden. ‘Ow, het is een soort therapie.’ Waarop ik dan uitleg dat de boost voor het zelfvertrouwen een bij- product is.

Soms valt het woord ‘knutselen’, dan raak ik lichtelijk in paniek, want hoe kan ik nou uitleggen wat ik doe en wat de waarde ervan is voor de ontwikkeling van het kind of de volwassenen. Knutselen heeft een veel te vrijblijvende smaak. Na dit dilemma bij een aantal ondernemers te hebben voorgelegd variëren de reacties van ‘niet over de betekenis praten, want dan ga je teveel de diepte in’ tot ‘begin bij waarom je dit doet’. Moet ik misschien een hele andere term kiezen of is het goed dat er een uitwisseling op gang komt over wat cultuureducatie is?

Als ik in een tijdschrift van de Boekmanstichting een artikel lees over cultuureducatie, valt er een kwartje. Er zit te weinig een lijn in het cultuureducatiebeleid, volgens Geert Drion, de schrijver. Hij stelt DE koplamp vraag. “Wat is de essentie van cultuureducatie? We weten dat de essentie van cultuur is gelegen in datgene wat we met elkaar delen. Cultuur is wat mensen samen doen. Geen communicatie, geen cultuur.”

Kort samengevat: zichtbaar worden, zichtbaar zijn. Weten wie je bent, waar je wieg staat en dit kunnen delen. Het gaat over veiligheid en het vertrouwen dat daarbij hoort. Dus zelfvertrouwen is geen bij-product! Het is het middel waardoor er communicatie op gang komt. Waardoor mensen verbonden worden en er beleving is van het WIJ.

‘Geloven is vertrouwen in dat wat je niet ziet’ kreeg ik vanuit mijn christelijke jeugd mee. Dit zet me aan het denken. Ik draai het om ‘Vertrouwen is geloven in dat wat je niet ziet.’ Het aanspreken en zichtbaar maken van dat wat we in Nederland delen vraagt vertrouwen in iets wat niet zichtbaar is.

Op de vraag wat ik doe met mijn bedrijf, is het beste antwoord... ‘Ik maak het vertrouwen van mensen zichtbaar. (Waardoor er verbinding tussen mensen, kinderen, ouders en bevolkingsgroepen ontstaat.)’ Ambitieuus? Zeker! Met vertrouwen en een glimlach weet ik dat ik dit het liefste doe: ‘Bouwen aan vertrouwen.’